

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:

<http://www.eltemps.net>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Redacció de València: Núria Cadenas, Miquel Calvet,
Juli Capilla (*Coordinació i llibres*), Víctor Maceda,
Rosanna Melià, Joan M. Oleaque i Xelo Tortosa
(*Secretària de redacció*).

Redacció de Barcelona: Bàrbara Amorós, Lluís
Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Alex Milian, Enric
Rimbau i Gemma Morales (*Secretària de redacció*).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreres (*Correcció
lingüística*), Miquel Benítez (*Escàner i imatge*),
Vanessa Prieto (*Maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Cañis, Albert
Closas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià
Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer,
Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere
Martí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch,
Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pere Codonyan (Catalunya Nord),
Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Marquès (Menorca),
Anna Sàez (Lleida), Àlvar Valls (Andorra), Guillem
Xacon (Franja de Ponent).

Col·laboradors: Gemma Aguilera, Antoni Albalat,
Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà, Arantxa
Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Bea Cabezas,
Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran
Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera,
Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines,
Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi
Finestres, Manuel Garcia, Josep Gifreu, Xavier
Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite Insa, Gani
Jakupi, Salah Jamal, Miquel À. Limón, Jordi Llavina,
Iban L. Llop, Josep Maria López Llaví, Josep-Vicent
Marquès, J. M. Martínez Polo, Jaume Masdeu,
Montserrat Minobis, Alexandre Muns, Gustau
Munoz, Joan Nebot, Ricard Peris, Carles Pont, Joan
Roura, Xavier Rubert de Ventós, Ferran Sàez Mateu,
Eduard Sanjuan, Jordi Sebastià, Màrius Serra, Rosa
Solbes, Marc Soler, Antoni Strubell, Jordi Tejel,
Josep-Maria Terricabras, Felip Tobar, Alcía Toledo,
Lourdes Toledo, Matthew Tree, Xulio Ricardo Trigo,
Manuel València, Sergi Verger, Vicenç Villatoro,
Jordi Zamora.

Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina
Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente
A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi
Play, Marc Vila.

Disseny: Enric Satué.

Foto portada: Efe.

Arxiu: Jesús Prats (*Fotografia*), Rosa Serrano
(*Documentació*).

Publicitat i promoció: Salva Martínez i Pepa
Alòs (València). Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido,
Pere Ribalta i Cristina Torras (Barcelona). Tel.: 932
384 262.

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí
i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.

(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap
mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic,
de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

El cap del Govern d'Espanya, José María Aznar, va aconseguir el seu trofeu de guerra: el Govern dels EUA ha inclòs en la llista negra de "grups terroristes" la formació independentista basca Batasuna. D'aquesta manera, George W. Bush ha agraït la fidelitat i el seguidisme que el dirigent del Govern espanyol li ha demostrat en donar suport a la invasió de l'Iraq. Amb aquesta acció Aznar aconseguia un caramell llaminer per a l'opinió pública espanyola, just un dia abans que començara la campanya electoral per a les eleccions municipals i autonòmiques (a la majoria de comunitats autònomes). La lluita contra ETA ha empastifat qualsevol possibilitat de diàleg democràtic i ha fet que els dos partits majoritaris i amplis sectors socials espanyols (sindicats, patronals, mitjans de comunicació i representants del món de la cultura de l'estat) no hagen parpellejat davant del progressiu estat d'excepció que s'està instaurant al País Basc i contra qualsevol dissidència. La lluita contra el terrorisme s'ha convertit amb una caça de bruixes aplaudida per l'opinió pública espanyola. I no només pels votants del PP. En cap moment el principal partit de l'oposició no s'ha apartat del camí inquisitorial marcat per José María Aznar en matèria antiterrorista. L'argument de l'"interès d'estat" ha esdevingut la llosa de pensament únic que ha soterrat drets fonamentals d'una democràcia, com el de la llibertat d'expressió —amb el tancament de diversos mitjans de comunicació bascos—, les llibertats individuals —liquidació de la presumpció d'innocència, ús de la tortura, aplicació sistemàtica de la legislació antiterrorista...— o l'expressió democràtica —amb l'aprovació de la llei de partits per il·legalitzar Batasuna.

Així doncs, la complicitat de l'opinió pública i la majoria de l'oposició espanyola han donat ales a uns arguments que, amb el pretext de lluitar contra el terrorisme, han justificat la degradació de la democràcia a l'estat espanyol. Aquesta degradació democràtica ha fet possible que el president, José María Aznar, mostrara amb satisfacció el trofeu de guerra i que poguera justificar, així, el suport a la invasió de l'Iraq. La mort de milers de civils víctimes dels "danys col·laterals" no importen. La desestabilitat internacional i l'enfortiment d'un sistema mundial articulat amb l'ús de les armes i la legitimació de la violència, tampoc. I tampoc no importa que més d'un noranta per cent de la població que se suposa que representa Aznar, segons el CIS, estiguera en contra de donar suport a la guerra. Res no importa si és per la "lluita antiterrorista". Aznar ha estat coherent: tot s'hi val si és per la causa. Qui ha de reflexionar profundament és l'opinió pública espanyola, que ha deixat que el seu president construï aquest discurs pervers sense cap mena de contestació. Si la lluita contra ETA —si és que és aquest el veritable objectiu d'Aznar— pot justificar una guerra a l'Iraq, pot justificar qualsevol cosa. Al País Basc ja passa. Als Països Catalans, de vegades, també. I algun dia esquitxarà la majoria silenciosa espanyola que ha deixat créixer el germen del totalitarisme en el si de les seues institucions.

Així doncs, la responsabilitat de la sang iraquiana, a Espanya, és col·lectiva i ve de lluny.

Als nostres lectors

Els xiïtes han esdevingut els grans protagonistes, amb els kurds, de l'Iraq post-Saddam. El que facin, o els deixin fer, a partir d'ara al seu país segur que tindrà repercussions a la resta del món musulmà, on els xiïtes sempre han tingut les de perdre, excepte a l'Iran i en certa manera al Líban. La presència en aquests dos països dels sectors més radicals del xiisme ha donat una imatge, d'aquest corrent, distorsionada del que és en realitat, la qual va molt més enllà del vel o dels atacs suïcides d'Hezbollah. Un amic persa, com tots ells obsedit per trencar la mala imatge que encara els penja, m'explicava amb una anècdota que per exemple no són ells, els xiïtes, els que estan tot el dia resant, ans al contrari: "Nosaltres ens dediquem molt més a treballar simplement pel fet que podem ajuntar les cinc pregàries de l'islam en tres, mentre que els sunnites, no." Aquests detalls i altres grans i petites diferències, les expliquem en el tema de portada.

Oriol Cortacans, coordinador secció Món